Ч. 8. Пятниця 25 (12) січня 1907 Рік XVII

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенєм оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в аґенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Старостах на провінциї:

на цілий рік	К	4·80
на пів року	„	2·40
на чверть року	„	1·20
місячно . . .	„	—·40

Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:

на цілий рік	К	10·80
на пів року	„	5·40
на чверть року	„	2·70
місячно . . .	„	—·90

Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

З Ради державної. — Ситуация на Угорщині.

На вчерашнім засіданю палати послів вели ся дальші наради над справою поліпшеня платні духовеньства. Розвинула ся дуже широка і жива дискусия, в котрій забирало голос кільканайцять бесідників. Против закона промавляли посли социялістичні і всенімці, ставляючи всілякі додаткові внесеня. В голосованях всі поправки відкинено і принято цілий закон в другім і третім читаню. Відтак приступлено до нарад над пильностию внесеня Катрайна і тов. в справі кредитів на войско і маринарку. По кількох промовах наради перервано. Віцепрезидент палати др. Кайзер заявив, що слідуюче засідане відбуде ся нині о години 11 перед полуднем, і замітив, що між годиною 2 а 4-ою буде перерва з причини похорону посла Коппа. Під наради прийдуть по полагодженю предложеня о войскових кредитах проекти законів в справі войскових такс, засмотреня вдів і сиріт по войскових і континґент рекрутів. По тім засідане закрито.

Від 15 днів Угорщина бавить ся скандалом, котрого героєм є міністер судівництва Польоній. Вже перед кількома місяцями закинено єму публично, що він допустив ся вимушеня на ґубернаторі Реки, ґрафі Нако, що удержував публичний дім, надуживав довіря своїх клієнтів і т. и. На ті закиди Польоній цілком не зважав, бо тішив ся попертєм партиї независимости, зложеної з осіб, з котрих майже кожда має на совісти кілька брудних справ. Перед двома тиждними виступив б. бурмістр Будапешту, радник Двора Гальмош з новими закидами. Він обжалував Польонього, що яко член ради столиці визискував своє сторонництво для приватних цілий, т. є., що за свою впливову інтервенцию казав собі платити. — Дневники зажадали, щоби Польоній віддав справу судови. Польоній зволікав, заслоняючи ся браком ухвали ради міністрів. Коли нарешті прийшло до ухвали і обжалуване мало бути внесене, прийшла несподіванка: Гальмош перепросив Польонього. В ночи з пятниці на суботу два сини Гальмоша в товаристві его лікаря дра Вайна принесли міністрови підписану Гальмошом заяву, відкликуючу всі закиди. Польоній триюмфував, але не довго. Оба сини Гальмоша оголосили заяву, що заява їх батька була вимушена. Др. Вайн заповів старому і недужому Гальмошеви скору смерть в наслідок зворушень, які мусить викликати у него процес, а в додатку поінформував его, що як не підпише предложеної єму заяви, то до 3 днів буде в домі божевільних.— На засіданю клюбу независимости Польоній одержав вотум довіря, але в той спосіб, що голосовано в хвили, коли більша половина членів клюбу вийшла з салі. І се „довіре" не скріпило становища міністра, бо дневники оголосили новий скандал. Польоній надуживав до шпігуньских цілий баронову Шенберґерову. При кінци марта м. р. прийшла она до шефа будапештеньскої поліциї Рудная і зробила єму донесене, що Польоній відвідав еї і просив, щоби зручними питанями інформувала ся о тім, що думають двірскі круги, та щоби єму про все те доносила, про що він буде вірно інформувати комітет коаліциї. Супротив того, що Польоній все покликував ся на інтереси вітчини, баронова згодила ся. Польоній просив, щоби не давала письменних справоздань, лише, як буде що знати, приїздила до Будапешту. На покрите коштів Польоній жертвував їй 50.000 К. Польоній в дійстности користав дуже часто з услуг Шенберґерової. Она сказала Руднаеви, що Польоній одержав за еї інформациї від двох членів в коаліциї по 50.000 корон, але їй не дав нічого. Руднай доніс про все те безпроволочно міністрови внутрішних справ Кріштофіому. Однако по нараді дійшли они до пересьвідченя, що поліция не може мішати ся в ту брудну справу. Дальше заявила

---

8)

Пан Лекок.

З французского — Еміля Ґаборіо.

(Дальше).

При тім оповіданю Лекока крутили ся по голові батька Абсента всї чувства, які відзивають ся у дитини, коли слухає казки: сумнів, віра, обава, надія. Що єму вірити а що ні? Він сам не знав. Як мав відріжнити правду від неправди, коли Лекок все з однаковою певностию розповідав? З другої же сторони при певно неудаваний поважности молодого поліцийста не можна було й подумати, що він робить собі якісь пусті жарти. Наконець взяла верх цікавість і він відозвав ся:

— Ну, то ми тепер при женщинах.

— Мій Боже, таже так! — сказав на то Лекок. Тут однак кінчить ся певність; доказів вже нема ніяких, лиш самі здогади. Я маю всяку причину гадати, що наші втікачки вибігли із шинку зараз, як лиш почала ся бійка, ще заким ми вчули той крик, на котрий сюди прибігли. Хтож они? Того можу хиба лиш здогадувати ся. Але я би припускав, що они неоднакового стану; мені здає ся, що одна з них пані а друга служниця.

— Таки так — докинув старий, — ріжниця їх ніг і обуви впадає дуже в очи.

На ту замітку молодий поліцист лиш усьміхнув ся.

— Ся ріжниця — говорив він відтак дальше — значить вже щось, але не на тім оснував я мій погляд. Як би товариске становище зависіло від більшої або меньшої совершенности рук і ніг, то мусїли би многі пані бути поправді служницями. Ні, мене инше спостережене навело на сю гадку: Коли обі бідні женщини вибігли перепуджені з хати Шіпенової на двір, опинила ся тота женщина з малою ніжкою одним скоком на городци і бігла дальше, потягнула за собою і тамту другу та бігла попереду. Страшне еї положене в таким злої слави місци, обава якогось скандалю, гадка, що она мусить ратувати свою честь, то все надало їй якоїсь дивної енергії. Але, як то звичайно буває у делікатних і нервових жінок, сила еї видержала лиш кілька секунд. Не добігла ще й половини дороги з „Перчанки" аж до сего місця, а вже бігла поволійше, ноги зачинали хитати ся під нею. Десять кроків дальше спотикнула ся а ще кілька кроків дальше таки й упала так, що еї сукні лишили на снігу легкий каблукуватий слід. В тій хвили здогонила еї тамта друга з широкими черевиками. Она вхопила свою товаришку попід руки, підпирала еї — їх сліди помішали ся — відтак коли побачила, що она дійстно млїє, підняла еї сильними руками і почала еї нести — а сліди женщини з малою ніжкою скінчили ся.

Чи Лекок видумав сю историю лиш для своєї розривки, чи забавляв тою сценою лиш свою уяву? Чи удавав він лиш той тон переконаня, яким свому описови надавав мов би живої дійстности? Батько Абсент мав ще малі сумніви, але єму впав на гадку спосіб, як би виробити собі нехибну певність. Він вхопив борзо ліхтарню і побіг до слідів, які видів, з котрих однак не міг нічого вичитати, котрі для него були німі, але иншому зрадили свою тайну. Мусів однак піддати ся тому, що видів на власні очи. Знайшов знову те, що Лекок описував: сліди, що одні в других входили, каблуки пороблені сукнями, конець слідів від елеґантних черевиків.

Коли вернув назад, на лици его видко було ще лиш якесь високе поважане, змішане з подивом; він відозвав ся з понятним легким заклопотанем:

— Старому із старої ґвардиї не треба за зле брати, коли він забавить ся трошки в невірного Тому... Я переконав ся на власні очи і хотів би тепер радо знати продовжене.

Молодий поліцист, розуміє ся, не взяв єму за зле ту его недовірчивість, бо она мала для него лестне значінє. Він говорив дальше:

— Тоді спільник, зачувши втікаючих, побіг напроти них і поміг тій женщині з широкою ногою нести тамту другу. Сій послідній зробило ся недобре. Спільник вхопив зараз шапку з голови і стріпав нею сніг з балька. Але що то місце здавало ся єму ще не досить сухе, то він ще й обтер его полою свого верхного одіня... Чи тоті стараня то лиш чиста ґалянтерия, чи може то надскакуванє, до котрого привик якийсь слуга? То позістало для мене невиясненє. То однак річ певна: підчас коли тота женщина з малою ніжкою лежала витягнена на бальку, щоби могла знов прийти до себе, взяла тамта друга спільника на пять або шість кроків дальше на бік, на ліво, коло

баронова, що она мае листи Польонія, котрі можуть его сильно скомпромітувати. Польоній рішив ся видобути від неї ті листи за всяку ціну. Він написав до неї, щоби відвідала его і звернула листи. Баронова приїхала і заявила, що листів звернути не може. Польоній спитав, чи ті листи она мае в своїм мешканю. Коли баронова сказала, що ні, Польоній спитав, чи може присягнути, що ні. Одержавши таку саму відповідь, Польоній сказав: „То ви носите сї листи коло себе“. Сказавши се, мінїстер кинув баронову на софу і зревідував еї, але ніякого листу не знайшов. Коли Польоній відступив від неї, она крикнула: „Лайдаку! листи добре сховані і ти їх не дістанеш!“ — Польоній каже, що згадані листи писав до баронової з порученя Кошута і Андрашого. Андраші рішучо заперечуе то. Андраші зажадав, щоби Польоній подав ся до димисиї, а нї, то він сам уступить. На жадане Польоніого виключено з партиї независимости его „клеветника“, п. Лендея. З тої причини кількох инших послів зголосило свое виступлене з партиї.

В часописи A. Naplo посол Лендель поміщуе цілої ряд обжаловань против Польоніого. Вчера помістив лист Польоніого з р. 1879, в котрім Польоній упоминае ся у одної женщини о заплату за вироблене концесиї на удержуване публичного дому. — Коаліційні часописи, видячи, що уступлене Польоніого з кабінету не підлягае вже ніякому сумнївови, хотять причину того уступленя звести на політичні причини і зазначують, що Польоній мусить уступити, бо без порозуміня з кабінетом укладав далеко сягаючі реформи, як про знесене кари смерти і т. ин. Позаяк що до тих реформ нема порозуміня в кабінеті, Польоній мусить уступити. — Мінїстри все відбувають наради між собою і з президентом кабінету дром Векерле. Положене уважають всї за дуже критичне, бо доси не осягнено ще порозуміня між мінїстрами. Правительство і більшість сторонництв напирае на Польоніого, аби або обжалував часописи і авторів поміщуваних в них закидів до суду, або на повнім засіданю палати зложив відповідне оправдане, або вкінци уступив з кабінету. Уступити Польоній не хоче, а бодай не хоче сам уступити з кабінету. Супротив того нема иншого виходу, як димисия цїлого кабінету, котра улекшить монархови покликане на ново того самого кабінету з виїмком Польоніого, на місце котрого буде іменований инший парляментарист. — Вчера о годині 6 вечером відбула ся в президиї ради мінїстрів під проводом дра Векерлього нарада мінїстрів, котра тревала до години 9 вечером. Вислїд наради такий: Мінїстер судівництва Польоній, котрий первістно уступив під притиском становища партиї независимости в тім взглядї, що не мае робити ніякого судового процесу, тепер по послідних подіях замітив, що в сторонництві независимости і инших сторонництвах коаліциї переважило бажане, аби він полагодив ся з пороблениими ему закидами в судовій дорозї. Польоній отже постановив удати ся до суду і в найблизшім часі видасть процес. — Pester Lloyd знов доносить, що мінїстер Польоній вручив президентови кабінету др. Векерльому просьбу о димисию. Векерле просьбу приймив і предложить еї раді мінїстрів. Однако потвердженя тої вісти поки що нема.

Новинки.

Львів, дня 24-го січня 1907

— **Відзначене.** Є. Вел. Цїсар надав директорови першої школи реальної у Львові, Теофілеви Ґерстманови, при нагоді перенесеня его на власну просьбу в стан спочинку ордер зелїзної корони III. кляси.

— **Важне для приходских урядів.** Часто приходить ся парохіяльним комітетам конкуренцийним ставати перед судами будьто яко позовникови будьто позваному в справах будови дому приходского або церкви. Тимчасом найвисший судовий трибунал у Відни в одним процесї видав рішене 29 падолиста 1906 ч. 16.688, що позваний парохіяльний комітет конкуренцийний для будови парохіяльного дому або церкви, завязаний на підставі зак. краевих з 15/8 1866 ч. 29 В. з. к. і 16/4 1896 ч. 25 В. з. к., есть тілько органом надзорчим і адмінїстрацийним без власної маеткової основи, а не особою правною по мисли § 26 кн. зак. цив. і для браку здібности процесової не може бути анї позваним, анї позиваючим, а позов против парохіяльного комітету суд мае з уряду відкинути. Кого мае підприемець позивати, ті закони не вказують, хиба може обовязаних до конкуренциї до рук ділаючих їх іменем заступників.

— **Виріб нових нїклевих монет.** Правительство предложило палатї послів два законо-проекти в справі вироблюваня нових нїклевих монет. Після угоди з Угорщиною, в обох половинах державних вироблено 60 міл. корон по 10 і 20 сотиків, з котрих 42 міл. корон припадало на Австрию, а 18 міл. на Угорщину. Цїлий сей контингент нїклевих монет перейшов в рух і показалась конечність побільшити его відповідно до потреби. Правительство задумуе на підставі додаткової угоди з Угорщиною виробити для обох половин державних дальших 20 міл. корон нїклевих монет, з котрих 14 міл. припаде Австриї, а решта Угорщині.

— **Продажа циґарет в реставрациях і каварнях.** До тепер було дозволено деяким реставрациям і каварням, що о те просили, в своїх льокалях продавати циґарети; однак дозвіл був обмежений на певні сорти державної і заграничної тарифи. На просьби інтересованих знесло мінїстерство скарбу первістне розпорядженє і позволило продажу всїх сортів циґар і циґарет.

— **Виділ рускої захоронки у Львові** розписуе конкурс на посаду управительки у Львові, котру обняти можна уже з днем 1 лютого 1907 р. Яко услівє вимагае ся від кандидатки диплому з укінченого курсу Фребля. Пані, котрі окрім сего курсу, укінчили семинар, мають першеньство. Рефлектуючі на сю посаду, зволять звернути ся о близші інформациї до п. Кодовської у Львові ул. Калїча 3.

— **Приріст людий на сьвітї.** Останними десятками лїт прибуло на сьвітї дуже богато людий так, що в деяких краях аж „за тїсно“ людям жити. Сими днями появилась в Анґлії так звана „синя книга“, в котрій вираховано, в якім числї за останні десятки лїт прибула на сьвітї людність. Для нас будуть найцікавійші отсї цифри, які виказують нам наглядний приріст людности в отсих краях:

	Було в 1895 р.				а в 1905 р.		
в Росиї	135 міл.			„	141 м.	200 т.	
„ Спол. Дер.	68 „	934	тис.	„	83 „	143	„
„ Німеччині	54 „	179	„	„	60 „	505	„
„ Японї	42 „	271	„	„	47 „	975	„
„ Анґлії	30 „	221	„	„	43 „	221	„
„ Франциї	38 „	459	„	„	39 „	300	„
„ Італії	31 „	296	„	„	33 „	604	„
„ Австриї	24 „	971	„	„	27 „	241	„
„ Угорщині	18 „	257	„	„	20 „	114	„
„ Іспанії	18 „	157	„	„	18 „	900	„
Менші народи	47 „	733	„	„	54 „	166	„

Від року 1895 до 1905 загальний приріст людности на повисші краї виносить 63 міл.

— **Злодійска пара,** о котрій ми вже доносили, що обікрала якогось проїзжого гостя в однім з готелів в Стрию на суму 5800 корон, допускала ся, як показало слїдство, подібних крадежий в ріжних містах Галичини. Смерека і его любка Йосифа Михаловска об'їхали цїлий ряд міст, між иншими були в Тернополи, Раві рускій, Львові, Самборі, Дрогобичи і Стрию, а скоро лиш грозила їм де небезпечність, зараз втїкали. Михаловска наймала ся на службу по готелях і приватних домах, а коли вже добре розглянула ся, давала Смерецї знати, що і як мае красти та й крала з ним до спілки. Обое зміняли всюди свої назвиска і тому трудно було вислїдити злодійску пару. Аж коли Михаловску арештовано в Стрию, признала ся она до крадежі і зрадила також Смереку, котрий перебував вже у Львові. Тут трудно було его вислїдити, бо він під ріжними прибраними назвисками зміняв дуже часто помешкане. Аж остаточно і его зловила поліция та відставила до Стрия.

— **Морози.** Нинї у Львові мороз трохи попустив; о 9 год. рано було лиш 15 степенів Р. — Власти войскові заперечують, мовби то в послідних днях замерзло у Львові двох вояків на вартї. — О великій студени доносять з Тиролю. Сеї ночи настав там сильний

отсего великого каменя. Тут говорила она з ним і, підчас коли він слухав, поклав зовсім механїчно на горішну часть каменя вкриту снїгом свою руку, котра там відбила ся дуже докладно. В дальшій розмові опер ся він був ліктем на снїг.

Як всї люди обмеженого ума мусїв батько Абсент перейти нехибно з дурнуватого недовіря до пересадного довіря. Від тепер міг він вже все повірити так само, як перед тим не хотів нїчого вірити, бистроумність его товариша стала ся тепер для него просто безмежною. Він спитав ся длятого зовсїм поважно:

— О чім же розмавляв той мужчина з тою женщиною з широкою ногою?

Лекок усьміхнув ся на ту наівність, чого однак тамтой не добачив, і відповів:

— На се питане досить трудно відповісти; менї здає ся, що тота женщина розповідала мужчині, яка небезпечність грозила би еї товаришці і що они обое радили над способами, як би дати собі раду з тою небезпечностию. Може бути, що она передала ему якісь прикази, які післав через ню убийник. То лиш певна річ, що она наконець попросила спільника, щоби він побіг до „Перчанки“ і старав ся розвідати, що там стало ся. Він і побіг туди, бо від сего каменя ідуть слїди туди.

— А коли подумати — відозвав ся старий поліцай — що ми в тій хвили були в шинку! Коби Жевроль був лиш писнув, а ми були би зловили цїлу тоту ватагу! Якаж велика шкода!

Лекок не жалував тоге так як его товариш; противно, він рад був з тої похибки Жевроля, бо лиш внаслїдок того міг тепер робити дохожденя в сій справі, котра ставала ся щораз загадочнїйшою, а котрі він мав надію виснити.

Щоби же дійти до кінця, говорив він дальше: Спільник вернув зараз назад, він видів ту сцену, напудив ся і побіг чимскорше назад. Аж дрожав, коли погадав собі, що поліцаї готові перешукати пусте поле. Він звернув ся до женщини з малими ніжками і став їй доказувати конечність скорої втечі, бо кожда страчена минута грозила смертию. Коли она то почула, зібрала всї свої сили, встала і пішла опираючись на руку своеї товаришки. То той мужчина описав їм дорогу, котрою они мусїли іти, чи они самі знали ту дорогу? То довідаемо ся пізнїйше. То річ певна, що він підвів їх кусень дороги, щоби їх боронити. Але крім свого обовязку, боронити обі женщини, мав він ще важнїйшу задачу, іменно дати поміч свому спільникови, коли би те можна. Отже він вернув ся, ішов знов попри се місце, і тут видите послїдні его слїди, що ідуть в напрямі улиці де Рантїер. Він хотів знати, що стане ся з убийником, і постановив підсїсти на улици, котрою би того вели.

Як любитель театру, котрий з своїми оплесками чекае аж до кінця штуки, котра ему дуже сподобала ся, так і батько Абсент здержував ся аж до самого кінця з своїм подивом. Аж коли видїв, що молодий поліцист договорив до кінця, дав він волю свому одушевленю і сказав:

— Таке слїдство то розумію! А то кажуть, що Жевроль щось розумie! Нехай лиш тут прийде! Слухайте, чи можу вам щось сказати? Ґенерал супротив вас то як той хлопець-сирота.

(Дальше буде).

мороз. В північнім Тироли було — 20° Р., у всхіднім — 28° Р. (35° Ц.). В Пінцґав упав великий сніг. — В Триесті настали також від кількох днів сильні морози і дійшли до 12·8° Р. Єсть то студінь, якої не бувало ще від 1869 року. До того ще лютить ся страшна бора, з такою силою, що вихор жене скоростию 100 кільометрів на годину. В порті здержано всї роботи; в місті позамикано школи, відкликано представленя театральні а на улицях майже ніхто не важить ся показати. В місті як і в охрестности було богато нещасливих случаїв. — В Берлинї дійшов мороз до — 23° Ц. Зі всїх сторін Німеччини надходять вісти о сильних морозах і численних случаях замерзненя. Та й в цїлій Росиї настала небувала студінь. В Міньску і Плоскірові було по 30 степенів морозу; в Ревли 27, у Вільнї 26, в Кишиневі 22, в Лодзї 19. В Константинополи дійшов мороз до 10 степенів а сніг все ще паде. — Із Загребу доносять, що від вчера настала там і в цїлій Хорватиї велика студінь. Мороз дійшов до — 18° Ц. Такої студени тут ще не памятають. Минувшої ночи стада голодних вовків зайшли аж до сїл і роздирали коні і корови в оборах. Селяни відганяли їх стрілянєм.

— **В справі крадежі 20.000 К** в банку краєвім закінчила ся вчера розправа карна тим, що всїх обжалованих увільнено. Доказу на то, що обжаловані допустили ся дїйстно крадежі, розправа не виказала нїякого, а защитник др. Дверницкий доказував, що зізнаня Владики, на котрого доносї головно опирало ся цїле поступоване судове против обжалованих, не заслугує на віру, бо Владика видумав очевидно байку о обманьстві в надії, що одержить нагороду визначену банком краєвим.

— **Смерть від зворушеня.** В Берлинї стала ся ві второк така пригода. Якийсь тесля Ґустав Сіверт з Кавльсдорфу, приїхавши до Берлина, був у своєї жінки при ул. Франкфуртскій а коли вийшов звідтам, ішов самим краєм тротоару, по грубім камени, котрий відділяє тротоар від улицї. Нараз в однім місци поховзнув ся якраз в хвили, коли над'їзджав віз трамваєвий і упав так нещасливо, що дістав ся під віз, котрий так єго вхопив, що треба було аж закликати сторожу пожарну і віз піднести, щоби нещасливого видобути. Безпритомного з поломаними руками, тяжко проваленою головою і роздертим лицем відставлено до шпиталю. В тій хвили, коли тяжко покалїченого видобули з під воза, вийшла з молочарні коло місця катастрофи якась 50-лїтна пані Келєр; коли побачила страшно пораненого чоловіка перед собою, вид єго так єї зворушив, що в тій хвили впала нежива на землю, дїставши від сильного зворушеня удару серця.

— **Месть знехтованого.** З Ніцци доносять про таку подію: Дня 19 с. м. покалїчив тяжко знану загально париску таночницю і красавицю прізвищем „Ля Тамаґра“ єї давний любовник, котрий через ню збіднів, а котрого она відтак знехтувала Дон Жуан Пачеро, молодий потомок богатского роду в Мадриді, одержавши значне майно в спадщині по дїдови, віддав єго цїле своїй милій. Коли же гроші минули ся, она покинула єго і поїхала з другим до Ніцци. Тут стрітив єї Пачеро на проходї з тим другим і кинув ся на неї з бритвою та зробив їй велику рану на перехрест на чолї і носї так, що красавиця буде тепер по вилїченю на цїле житє назначена.

— **Що коштує ювилей.** Товариство німецких інжинерів, котре має 20.000 членів, обходило минувшого лїта 50-лїтний ювилей свого основаня, котрий сполучено з 47-ми загальними зборами сего товариства. Сими днями оголошено в орґані товариства рахунок з видатків, пороблених з нагоди ювилею, а з них показує ся: Всї видатки загалом виносили 140.000 марок! Видане ювилейної книги коштовало 15.000, привітний вечер і пир 23.000 марок, театр 10.000, забава в городї около 22.000 марок, забава для дам звиш 8.000 марок. З другої же сторони були й незвичайно великі доходи, бо 144.650 марок, а остаточно показала ся надвишка 3.665 марок. Числа сї показують наглядно, до яких величезних сум доводить манїя устроювaня ювилеїв і ювилейних пирів. А о скілько менше нужди було би на сьвітї, як би замість складати і пускати такі величезні суми на пусту забаву і пиятику одного вечера, ужити їх на запомоги для тих, що того потребують. Ба, на пусте гроші завсїгди знайдуть ся, але на поратоване потребуючих нема!

Телеґрами.

Відень 24 січня. На нинїшнім засїданю вела ся дальша дискусия над кредитами войсковими. В голосованю ухвалено пильність внесеня пос. Катрайнера і приступлено до нарад над звітом комісиї буджетової о надзвичайних кредитах для войска і маринарки.

Відень 24 січня. Палата послів ухвалила закон о таксах войскових в другім і третім читаню, а відтак приступила до наради над предложенєм в справі закона о заосмотреню вдовиць і сиріт по войскових.

Будапешт 24 січня. Тутешні часописи уважають уступлене мінїстра справедливости, Польонїя, за факт довершений, а єго наслїдником, кажуть, має стати секретар державний Ґінтер.

Варшава 24 січня. На стациї Єнджеюв в келецкій ґубернії напало кілька осіб на віз почтовий і застрілили ескортуючих двох вояків. Візникови удало ся втечи з грошевим мішком.

Петербург 24 січня. Мінїстер справ внутрішних предложив радї мінїстрів проєкт закона в справі ненарушимости особи і помешканя та листової тайни. Засадою проєкту єсть, що особи арештовані полїцию без судового приказу мусять бути до 24 годин або випущені на волю або переслухані судиєю слїдчим.

Петербург 24 січня. Шефом фльоти іменований ґен.-адютант Диков, а недесиґнований ще єго помічник обійме управу мінїстерства маринарки.

Москва 24 січня. (П. Аґ.). Позволено видати части тутешних жидів карти, призволяючі ведене промислу, важні на 1907 р., без жаданя приписаного законом доказу призволеня на місце побуту. То зарядженє вимагає ще затвердженя сенату.

Ростов над Доном 24 січня. (П.А.) В маєтностях акцийного тов-а Зіґель вибух величезний огонь, котрий знищив всї будинки і фабрики. Шкода виносить звиш мілїон рублїв.

НАДІСЛАНЕ.

— **ТОВАРИСКА ЗАБАВА** — „Розмова цьвітів“. Звістна з своєї рухливости фірма пп. Кавчиньского і Оберского у Львові (ул. Кароля Людвика ч. 7) видала своїм накладом в рускім язицї нову товариску забаву під поданим заголовком. Гадки на 64 карточках, уложив п. Денис Сумик. Видане представляє ся дуже хорошо, а забава займаюча і цїкава. Хто купить, не пожалує. Набувати у накладцїв.

Курс львівский.

Дня 23-го січня 1907.		Платять К с	Жадають К с
I. Акциї за штуку.			
Банку гіпот. гал. по 200 зр. . . .		583·—	593·—
Банку гал. для торгов. по 200 зр.		115·—	140·—
Зелїз. Львів-Чернів.-Яси		577·—	582·—
Акциї фабр. Липиньского в Сяноку.		390·—	400·—
II. Листи заставні за 100 зр.			
Банку гіпот. 5% преміов.		110·50	111·20
Банку гіпот $4^{1}/_{2}$%		100·50	101·20
$4^{1}/_{2}$% листи застав. Банку краєв.		101·50	102·20
4% листи застав. Банку краєв. .		98·—	98·70
Листи застав. Тов. кред. 4% . . .		98·80	—·—
„ „ 4% льос. в $41^{1}/_{2}$ лїт.		98·80	—·—
„ „ 4% льос. в 56 лїт.		97·80	98·50
III. Облїґи за 100 зр.			
Пропінацийні гал.		99·30	100·—
Облїґи ком. Банку кр. 5% II. ем.		—·—	—·—
„ „ „ „ $4^{1}/_{2}$% . .		100·70	101·40
Зелїз. льокаль. „ 4% по 200 кор.		97·30	98·—
Позичка краєв. з 1873 р. по 6%		—·—	—·—
„ „ 4% по 200 кор.		96·—	98·70
„ м. Львова 4% по 200 кор.		96·—	96·70
IV. Льоси.			
Міста Кракова		88·—	94·—
Австрийскі черв. хреста	Курс віденский . .	47·50	49·50
Угорскі черв. хреста	. .	28·25	30·25
Італїянь. черв. хр. 25 фр.	. .	—·—	—·—
Архік. Рудольфа 20 кор.	. .	56·—	60·—
Базиліка 10 кор.	. .	22·75	24·75
Joszif 4 кор.	. .	8·25	9·50
Сербскі табакові 10 фр.	. .	9·50	11·—
V. Монети.			
Дукат цїсарский		11·22	11·42
Рубель паперовий		2·49	2·52
100 марок нїмецких		117·30	117·90
Доляр американьский		4·80	5·—

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

ОГОЛОШЕНЯ.

З друкарнї В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).